

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **LIKÉRKA DRAK s.r.o.** se sídlem Chvalčov, Na Kútku 14, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 23. 11. 2012, č. j. 6468-4/2011-130100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, došlo ke dni 1. 1. 2013 ke změně organizační struktury Celní správy České republiky. Nástupcem dosavadního žalovaného – Celního ředitelství Olomouc se stalo Generální ředitelství cel. V dalším textu tohoto rozhodnutí proto výraz „žalovaný“ označuje jak původní, tak nástupnický orgán celní správy, a to dle kontextu dané věty.

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí

[2] Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2012, č. j. 6746-10/2012-136600-021, uložil Celní úřad Zlín (dále též „celní úřad“), žalobci podle § 19 odst. 4 písm. b) zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu a o změně zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „zákon o povinném značení lihu“), pokutu ve výši 290 000 Kč, a to za naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 19 odst. 3 písm. h) zákona o povinném značení lihu, konkrétně za to, že jako držitel kontrolních pásek v rozporu s § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu nevrátil kontrolní pásky v souladu s § 9 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 149/2006, kterou se provádí zákon č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu a o změně zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, ve znění zákona č. 545/2005 Sb. (dále též „vyhláška č. 149/2006“).

[3] Celní úřad odůvodnil rozhodnutí mj. tím, že podle § 4 odst. 2 zákona o povinném značení lihu se povinnost značení kontrolní páskou nevztahuje na líh, který byl celním úřadem propuštěn k vývozu. Žalobce přesto označoval kontrolní páskou veškeré vyrobené vybrané výrobky, tedy i vybrané výrobky určené na propuštění k vývozu – do Slovenské republiky, které následně strhával (seškrabával). Vzhledem k uvedenému postupu se zástupci celního úřadu se žalobcem dohodli, že kontrolní pásky, které budou odstraněny před vývozem ze spotřebitelských balení lihu, žalobce bude dále vracet v souladu s § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu a § 9 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 149/2006 Sb. Následně žalobce opakovaně zaslal celnímu úřadu vrácené zbytky kontrolních pásek poškozených při odstraňování z lihovin určených k vývozu. Způsob, jakým žalobce vracel poškozené kontrolní pásky (chaoticky vylepeny v malých kouscích o rozměrech cca 5x5 mm po celé ploše listu bez jasného uspořádání a rozlišení jejich počtu a evidenčního kódu), celnímu úřadu znemožňoval vykonávat jeho kontrolní a dozorovou činnost danou zákonem. Nebylo možné bezpochybně určit počet kusů ani evidenční kódy kontrolních pásek a ztotožnit je s údaji na odevzdaných tiskopisech. Výrobky určené na vývoz žalobce vůbec nemusí kontrolní páskou značit. Záleží pouze na žalobci, jakým způsobem si zorganizuje a uspořádá technologii výroby. Je však třeba, aby vrácené poškozené kontrolní pásky bylo možné identifikovat, resp. ztotožnit, aby byl respektován účel zákona o povinném značení lihu.

[4] Současně celní úřad žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[5] Na základě žalobcem podaného odvolání žalovaný změnil výrok rozhodnutí celního úřadu po stylistické stránce a především opravil nesprávně uvedená data odebrání kontrolních pásek a čísla jednacích odběrných listů. Po materiální stránce se žalovaný s rozhodnutím celního úřadu ztotožnil a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí celního úřadu, jsou nezákonná.

[7] Ustanovení § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu upravuje situaci, kdy dojde k poškození nebo znečištění kontrolní pásky při značení spotřebitelských balení lihu, nejpozději do okamžiku použití této kontrolní pásky, tzn. nalepení na spotřebitelské balení lihu. Povinnost vracet celním úřadu kontrolní pásky, které již byly nalepeny na spotřebitelské balení lihu, v případě jejich následného poškození nebo znečištění, ze zákona o povinném značení lihu nevyplývá. Tomuto názoru odpovídá i příloha č. 9 vyhlášky č. 149/2006, která definuje poškozenou či znečištěnou kontrolní pásku jako kontrolní pásku, která byla poškozena nebo znečištěna při značení spotřebitelského balení lihu nebo v souvislosti s ním.

[8] Zbytky (fragmenty) kontrolních pásek, které zbydou po jejich odstranění ze spotřebitelských balení lihu, nelze považovat za kontrolní pásky ve smyslu § 2 písm. q) zákona o povinném značení lihu.

[9] S ohledem na výše uvedené tedy § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu ani § 9 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 149/2006 na danou věc vůbec nedopadají. Správní orgány jednaly v rozporu se zásadou zákazu zneužití pravomoci a principem legality vyjádřenými v § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc.

[10] I pokud by se § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu na danou věc vztahoval, žalobce veškeré povinnosti vymezené tímto ustanovením splnil. Kontrolní pásky žalobce vrátil ve lhůtě příslušnému celnímu úřadu na volných a očíslovaných listech přiložených k předepsanému tiskopisu. Evidenční kódy kontrolních pásek žalobce uvedl na jednotlivých volných listech, tudíž bylo možné množství vrácených kontrolních pásek lehce identifikovat. Povinnost vylepovat kontrolní pásky na volné listy konkrétním způsobem z právních předpisů nevyplývá.

[11] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí celního úřadu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[12] Žalobce podal společně s žalobou návrh na přiznání odkladného účinku, kterému zdejší soud vyhověl a odkladný účinek žalobě přiznal usnesením ze dne 7. 2. 2013, č. j. 29 Af 2/2013-87.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[13] Ve vyjádření k žalobě žalovaný znovu uvedl, že žalobce není povinen značit líh, který vyrábí prozatím na sklad, tedy líh, o kterém předem neví, zda bude následně poptáván tuzemskými odběrateli resp. uveden do volného daňového oběhu. Pokud žalobce lepí kontrolní pásky na naprosto všechna spotřebitelská balení lihu – tedy i v případě lihu, určeného pro slovenský trh, jedná se o činnost zcela zbytečnou. Tzv. „okamžik zjištění“ dle § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu může nastat i jindy než vymezuje žalobce (tj. ne pouze do okamžiku použití kontrolních pásek). Příloha č. 9 vyhlášky č. 149/2006 upravuje pouze „Vzor tiskopisu pro evidenci kontrolních pásek“, který nemůže upřesňovat znění § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, jak se to snaží dovodit žalobce.

[14] Jestliže žalobce již nalepené kontrolní pásky odstraňuje, a to jejich fyzickým stržením, resp. „seškrábáním“, dochází tímto k poškození kontrolních pásek. Jak sám uvádí v podané žalobě, jedná se o poškozené kontrolní pásky – tedy kontrolní pásky, které zcela nebo zčásti existují a byly roztrženy na jednotlivé kusy. I takto poškozené kontrolní pásky je třeba vrátit celnímu úřadu.

[15] Kontrolní páska je ceninou a mj. je číslována tak, aby jednotlivá čísla mohla být zaevidována na konkrétní osobu. Je třeba kontrolovat, co se stalo s kontrolními páskami odebranými tím kterým subjektem. Žalobce vrací kontrolní pásky tak chaoticky, že je nelze identifikovat a byť uvede na očíslovaných listech evidenční kódy kontrolních pásek, tak nelze ze strany celního orgánu nikterak provést kontrolu údajů uváděných žalobcem.

[16] Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[17] V replice ze dne 18. 3. 2013 žalobce setrval na svých stanoviscích uvedených v žalobě a v jednotlivých podáních učiněných v řízení před správními orgány.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[18] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí celního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[19] Předmětem sporu v nyní projednávané věci byla především otázka, zda výrobní praxe žalobce, kdy označuje kontrolními páskami (tzv. kolky) veškeré zboží včetně toho, které je určeno k vývozu a u kterého následně již nalepené kontrolní pásky strhává takovým způsobem, že je nelze přesně identifikovat, odpovídá zákonným povinnostem vyplývajícím mj. ze zákona o povinném značení lihu.

[20] Dle § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu je registrovaná osoba, která odebrala kontrolní pásky (dále též „držitel“), povinna vrátit celnímu úřadu, u kterého byly kontrolní pásky odebrány, poškozené nebo znečištěné kontrolní pásky, a to nejpozději do 30 pracovních dnů po takovém zjištění. Dle § 5 odst. 5 písm. h) zákona o povinném značení lihu stanoví prováděcí právní předpis způsob evidence a vracení kontrolních pásek, včetně způsobu evidence a vracení kontrolních pásek poškozených a zničených. Tímto prováděcím právním předpisem byla v nyní projednávané věci vyhláška č. 149/2006. Tato vyhláška upravovala vracení kontrolních pásek v § 9 následujícím způsobem:

(1) Nepoužité kontrolní pásky vrací registrovaná osoba celnímu úřadu, u kterého byly kontrolní pásky odebrány, spolu s tiskopisem, jehož vzor je uveden v příloze č. 8 k této vyhlášce.

(2) Poškozené nebo znečištěné kontrolní pásky vrací registrovaná osoba celnímu úřadu, u kterého kontrolní pásky odebrala, vylepené na volných listech; v odůvodněných případech může celní úřad připustit jiný způsob.

(3) Jednotlivé listy s vylepenými kontrolními páskami jsou očíslovány a tvoří přílohu tiskopisu, jehož vzor je uveden v příloze č. 8 k této vyhlášce.

[21] Z tiskopisu, jehož vzor je uveden v příloze č. 8 vyhlášky č. 149/2006, vyplývá, že při vrácení kontrolních pásek musí být mj. uvedeno jméno a příjmení nebo obchodní firma nebo název registrované osoby, evidenční kód kontrolní pásky, termín, kdy byly kontrolní pásky odebrány, počet vrácených kontrolních pásek celkem, počet listů s vylepenými kontrolními páskami celkem, důvod vrácení kontrolních pásek, datum a podpis registrované osoby.

[22] Celní úřad obdržel od žalobce dne 31. 10. 2011 vrácené zbytky kontrolních pásek poškozených při odstraňování z lihovin určených k vývozu včetně 3 ks tiskopisů pro vrácení kontrolních pásek. Kontrolní pásky v celkovém počtu 3 840 ks byly vylepeny na třech kusech samolepících listů o rozměru cca 50 x 70 cm s absencí jejich očíslování a přiřazení k průvodnímu tiskopisu dle vyhlášky. Pásky byly vylepeny chaoticky v malých kouscích o rozměrech cca 0,5 x 0,5 cm po celé ploše listu bez jasného uspořádání a rozlišení jejich počtu a evidenčního kódu. Celní úřad po obdržení poškozených kolkových známek zjistil, že volné listy nejsou číslovány a přiřazeny k průvodním tiskopisům podle vyhlášky a že na jednom volném listu jsou vylepeny kontrolní pásky různých evidenčních kódů.

[23] Výzvou (resp. informativním přípisem) ze dne 4. 11. 2011, č. j. 20868/2011-136600-021, byly žalobci vysvětleny jeho zákonné povinnosti a způsob vrácení kontrolních pásek byl celním úřadem konkrétně a detailně upřesněn, aby nevznikly další pochybnosti o formě vrácení kontrolních pásek (aby žalobce vrátil kontrolní pásky způsobem, ze kterého by byl zřejmý počet kontrolních pásek a jejich evidenční kódy).

[24] Přes tuto výzvu žalobce dále vrátil celnímu úřadu nedbale a nepřehledně uspořádané části kontrolních pásek (viz podání žalobce, která celní úřad obdržel dne 19. a 28. 12. 2011, 6. 1., 10. 1., 12. 1., 17. 1., 20. 1., 26. 1., 30. 1., 2. 2., 20. 2., 22. 2., 24. 2., 2. 3., 6. 3., 7. 3., 8. 3., 9. 3., 12. 3., 20. 3., 21. 3. a 22. 3. 2012), tedy způsobem, který znemožňoval celnímu úřadu vykonávat jeho kontrolní a dozorovou činnost danou zákonem.

[25] Proto celní úřad přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí na základě toho, že žalobce vrátil zbytky poškozených kontrolních pásek odstraněných z lihovin určených k vývozu způsobem, který neodpovídal právním předpisům a znemožňoval celnímu úřadu zkontrolovat počet kusů vrácených poškozených kontrolních pásek a jejich evidenční kódy.

[26] Pro posouzení nyní projednávané věci se tak soud nejprve zaměřil na účel a smysl zavedení kontrolních pásek při značení lihu ve spotřebitelském balení. Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o povinném značení lihu ze dne 14. 4. 2004, tisk č. 637/0, v části 1. 1 *Zhodnocení platného právního stavu a odůvodnění hlavních principů navrhované právní úpravy* (dostupná v digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny Parlamentu, www.psp.cz), uvádí:

„Účelem tohoto návrhu je zejména zamezit nelegální výrobě lihu a zajistit, aby výroba, dovoz, prodej, skladování, distribuce a vývoz lihu probíhal v souladu s platnými právními předpisy, zejména s předpisy, které upravují nakládání s lihem a spotřební daně, a tím zamezit daňovým a celním únikům, ke kterým, mimo jiné i vzhledem k tomu, že Česká republika nemá v současné době značení lihu upraveno, dochází.

Smyslem navrhované právní úpravy je zavedení povinnosti značit každé spotřebitelské balení lihu, které je určeno pro tuzemský trh, kontrolní páskou, a to takovým způsobem, aby při otevření spotřebitelského balení došlo ke znehodnocení této pásky.

Kontrolní páska je určena ke značení spotřebitelského balení lihu, neobsahuje spotřební daň a její funkce je výhradně kontrolní.

Každá kontrolní páska je číslována tak, aby jednotlivá čísla mohla být v rámci zavedení účinného kontrolního mechanismu celními úřady zaevidována na konkrétního odběratele a objednávku, čímž je nastaven kontrolní mechanismus. Vzhledem ke kontrolní funkci je navrženo, aby kontrolní páska byla ceninou obsahující speciální ochranné prvky proti padělání a pozměňování. S ohledem na výše uvedené bude výrobou kontrolních pásek pověřena Státní tiskárna cenin.“

[27] Potřebnost předkládaného zákona zákonodárce přiblížil v části 1.2 *Vysvětlení nezbytnosti navrhovaného zákona* důvodové zprávy následovně:

„Stávající právní úpravou není a ani v minulosti nebyla problematika značení lihu upravena.

Vzhledem k tomu, že v současné době není vytvořen dostatečný kontrolní mechanismus zabraňující daňovým a celním únikům ve velkém rozsahu, dochází neustále k velkým daňovým a celním únikům, což se projevuje zejména v meziročním poklesu výběru spotřební daně z lihu. Jedná se nejen o obchodní operace v rámci zdanitelného plnění v tuzemsku, ale také o dodávky z dovozu.

Z tohoto důvodu se navrhuje, aby byl státem vytvořen kontrolní mechanismus zabraňující daňovým a celním únikům ve velkém rozsahu.

Realizací povinného značení lihu budou vytvořeny potřebné podmínky pro značně efektivnější a hospodárnější provádění daňových a celních kontrol, následných kontrol po propuštění zboží a sledování lihových bilancí a bude také posílena ochrana spotřebitele. K tomuto účelu navrhuje přijetí právního předpisu, který by ukládal povinnost značit spotřebitelská balení lihu.“

[28] Smyslem zavedení kontrolních pásek bylo tedy vytvoření systému, který umožňuje státním orgánům snáze kontrolovat výrobu lihu. Každou jednotlivou kontrolní pásku lze ztotožnit s konkrétním odběratelem. Je jasné jaký počet, jakých kontrolních pásek a komu byl kdy vydán.

[29] Každé spotřebitelské balení lihu určené pro tuzemský trh je tedy označeno kontrolní páskou, která se při otevření spotřebitelského balení znehodnotí. Nespotřebované kontrolní pásky vrátí odběratel celnímu úřadu, u kterého kontrolní pásky odebral. Odběratel je rovněž

povinen celnímu úřadu vrátit kontrolní pásky poškozené nebo znečištěné. U každé kontrolní pásky lze tedy vysledovat její osud. (V případě ztráty nebo zničení v množství vyšším než 0,1 % z jedné uskutečněné objednávky je odběratel povinen tuto skutečnost s uvedením důvodů oznámit celnímu úřadu, u kterého byly kontrolní pásky odebrány, a to nejpozději první pracovní den po takovém zjištění.)

[30] Způsob, jakým však vracel poškozené kontrolní pásky žalobce rozhodně nelze považovat za splnění povinnosti dle § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu. Povinností registrované osoby, která odebrala kontrolní pásky, je tyto pásky vracet v souladu s právními předpisy tak, aby bylo možné určit počet vrácených kontrolních pásek a jejich evidenční kódy. Za takto splněnou povinnost nelze považovat náhodné vylepení stovek útržků o velikosti zhruba 5x5 mm na celé ploše listu o rozměru cca 50x70 cm.

[31] Opačný výklad by naprosto popíral smysl zákona o povinném značení lihu, jelikož by znemožnil celním orgánům plně vykonávat jejich kontrolní a dozorovou činnost danou tímto zákonem.

[32] Povinnosti vyplývající ze zákona o povinném značení lihu jsou zcela jednoznačné. Dle § 3 odst. 1 zákona o povinném značení lihu *musí být* líh ve spotřebitelském balení, vyrobený na daňovém území České republiky nebo na toto území dovezený, označen kontrolní páskou, nestanoví-li tento zákon jinak. Naopak líh, který byl celním úřadem propuštěn k vývozu, značen kontrolní páskou *být nesmí* (§ 4 odst. 2 téhož zákona).

[33] Nelze tedy přistoupit na výklad žalobce, že se po nalepení kontrolní pásky na spotřebitelské balení na odběratele nevztahuje povinnost vrácení poškozených, případně znečištěných kontrolních pásek. Žalobce kontrolní pásky nevyužil k jejich účelu (neoznačil jimi spotřebitelská balení lihu určená pro tuzemský trh), při manipulaci s nimi je poškodil, a byl proto povinen je vrátit celnímu úřadu.

[34] Argumentace žalobce, že fragmenty kontrolních pásek, které zbydou po jejich seškrabávání ze spotřebitelských balení lihu před jejich vývozem do zahraničí, nelze považovat za kontrolní pásky ve smyslu § 2 písm. q) zákona o povinném značení lihu, a tudíž není možné ukládat žalobci povinnost dle § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, je zcela absurdní. Nedávalo by smysl, aby odběratel, který kontrolní pásky poškodil jen nepatrně (a který by byl dle žalobce zřejmě povinen je vrátit), měl odlišné povinnosti, než odběratel, který kontrolní pásky poškodil značným způsobem (který ohrožuje, až znemožňuje jejich identifikaci). Smysl celého systému kontrolních pásek by byl tímto popřen.

[35] Aby bylo zabráněno nelegální výrobě a celním a daňovým únikům je třeba dbát na to, co se stalo s kontrolními páskami odebranými tím kterým subjektem. Pokud žalobce jím odebrané kontrolní pásky řádně nevracel tak, aby je bylo možné ztotožnit, dochází tímto jeho jednáním k porušování zájmů státu. Je pravdou, že strhané kontrolní pásky již nelze znovu využít, a zde tedy problém nehrozí. Ze způsobu, jakým žalobce poškozené kontrolní pásky vrací, však nelze spolehlivě rozpoznat jejich počet a evidenční kódy, tudíž nelze přesně určit osud jednotlivých kontrolních pásek vydaných žalobci.

[36] Lze se jen ztotožnit se žalovaným, že žalobce nikdo nenutí k tomu, aby lepil kontrolní pásky na naprosto všechna spotřebitelská balení lihu, a to i když ví, že u části z nich to není potřeba a že je pak bude třeba odstranit. Pokud to však přesto žalobce činí a při této činnosti kontrolní pásky poškodí, je povinen je vrátit celnímu úřadu v souladu s § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu a § 9 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 149/2006, stejně jako všechny jinak poškozené kontrolní pásky.

[37] Zájem celních orgánů na zvyšování kvality lepení kontrolních pásek na spotřebitelská balení lihu, na který upozorňoval žalobce, se týkal těch balení, na kterých měly být kontrolní pásky skutečně nalepeny, tedy těch určených pro tuzemský trh. Nelze proto tuto problematiku směřovat s lepením kontrolních pásek na spotřebitelská balení lihu určená pro vývoz.

[38] Závěrům soudu nijak neodporuje ani *Vzor tiskopisu pro evidenci kontrolních známek* v příloze 9 vyhlášky č. 149/2006, do kterého se má v souladu s § 10 citované vyhlášky uvést mj. množství kusů kontrolních pásek, které byly při značení spotřebitelského balení lihu nebo v souvislosti s ním poškozeny a vráceny celnímu úřadu. V nyní projednávané věci byly kontrolní pásky poškozeny v souvislosti se značením spotřebitelských balení lihu, a měly být proto vráceny celnímu úřadu a zapsány do výše uvedené evidence.

[39] V této souvislosti soud doplňuje, že vyhláška č. 149/2006 Sb. byla vydána na základě zákonného zmocnění uvedeného v § 32 zákona o povinném značení lihu, mimo jiné i k provedení § 5 odst. 5 téhož zákona, podle jehož písmene h) má prováděcí právní předpis stanovit též *způsob evidence a vracení kontrolních pásek, včetně způsobu evidence a vracení kontrolních pásek poškozených a zničených*.

[40] K věci je nutno dodat, že správními orgány aplikovaná ustanovení zákona o povinném značení lihu byla účinná pouze do 30. 11. 2013, tedy ještě před rozhodnutím soudu došlo k jejich zrušení. Na posouzení dané věci týkající se správního trestání to však ničeho nemění, protože nová právní úprava (zákon č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění pozdějších předpisů), zachovala trestnost sankcionovaného jednání žalobce, viz zejména § 10 – § 15, § 29 – § 40 (zde zvláště § 39 odst. 1), a § 62 odst. 1 písm. l) zákona č. 307/2013 Sb.

VI. Závěr a náklady řízení

[41] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[42] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu
v.z. JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D.
členka senátu
(dle § 54 odst. 2 s. ř. s.)